

Odwwołanie wniesione w dniu 1 czerwca 2006 r. przez Saiwa SpA od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie T-344/03, Saiwa SpA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) i spółce Barilla Alimentare SpA

(Sprawa C-245/06 P)

(2006/C 178/41)

Język postępowania: włoski

Wnoszący odwołanie twierdzi ponadto, że charakter odróżniający wyrazu „ORO” został wzmocniony lub nabyty w drodze używania zarówno znaku towarowego „ORO”, jak i znaku towarowego „ORO SAIWA”.

Wnosząca odwołanie twierdzi wreszcie, że może dojść do pomylenia znaków towarowych „ORO” i „ORO SAIWA” ze znakiem towarowym „Selezione ORO BARILLA” i że w każdym razie występuje ryzyko skojarzenia tych znaków.

(¹) Dz.U. L 22, str. 50

Strony

Wnoszący odwołanie: Saiwa SpA (Przedstawiciele: adwokaci G. Sena, P. Tarchini, J.-P. Karsenty, M. Karsenty-Ricard)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) i Barilla Alimentare

Skarga wniesiona w dniu 2 czerwca 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-248/06)

(2006/C 178/42)

Język postępowania: hiszpański

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- uwzględnienie żądań wysuniętych w postępowaniu w pierwszej instancji i — w konsekwencji — stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez Czwartą Izbę Odwoławczą OHIM w dniu 18 lipca 2003 r. w sprawie R 480/2002-4 z powodu naruszenia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94/WE (¹) i odrzucenie zgłoszenia nr 289 405 złożonego przez Barilla Alimentare SpA;
- obciążenie OHIM i Barilla Alimentare SpA kosztami postępowania we wszystkich instancjach;

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu żądania uchylenia wyroku wnoszący odwołanie wskazuje jedynie na naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94/WE w sprawie wspólnotowego znaku towarowego. Twierdzi ona, że wyrażenie „ORO” (z którego składa się znak towarowy będący przedmiotem postępowania, lub które — w każdym razie — stanowi jego część) posiada samoistny charakter odróżniający. Twierdzi ona ponadto, że jeśli chodzi o międzynarodowy znak towarowy (także będący przedmiotem postępowania) — część właściwego kręgu odbiorców nie rozumie znaczenia wyrazu „ORO” i że okoliczność ta stanowi fakt notoryjny i nie musi być wykazywana przez strony. Wnoszący odwołanie podnosi także, że zgodnie z zasadą wzajemnej zależności, z uwagi na identyczność towarów i oznaczeń wystarczy, że wcześniejsze oznaczenie ma niewielki charakter odróżniający.

Strony

Strona skarżąca: komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: R. Lyal i L. Escobar Guerrero, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że utrzymując w mocy mniej korzystny system odliczeń kosztów związanych z działalnością badawczą i rozwojową oraz innowacjami technologicznymi dokonywanymi za granicą, niż system znajdujący zastosowanie do kosztów ponoszonych w Hiszpanii, co wynika z brzmienia nadanego art. 35 tekstu jednolitego Ley del Impuesto de Sociedades (ustawy o podatku od spółek), zatwierdzonego przez Real Decreto Legislativo nr 4/2004 z dnia 5 marca 2004 r., Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom w zakresie swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług, które na nim ciążyą na mocy art. 43 i 49 traktatu WE i odpowiednich przepisów porozumienia o Europejskich Obszarze Gospodarczym;
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Naruszenie swobody przedsiębiorczości (art. 43 i 48 WE oraz art. 31 EOG): ograniczenie terytorialne polegające na tym, że przedmiotem odliczenia od podatku od spółek mogą być jedynie koszty poniesione na działalność badawczą, rozwojową i na innowacje technologiczne, które zostały rzeczywiście dokonane na terytorium kraju, stanowi czynnik ograniczający swobodę przedsiębiorczości hiszpańskich spółek inwestujących w badania, rozwój i innowacje technologiczne poza terytorium hiszpańskim, przyznając korzyści jedynie tym spółkom, które dokonują takich samych inwestycji w Hiszpanii, w szczególności zaś spółki, które posiadają swoją główną siedzibę w innym państwie członkowskim i działają w Hiszpanii za pośrednictwem przedsiębiorstwa zależnego.

Naruszenie swobody świadczenia usług (art. 49 WE i art. 36 EOG): koszty działalności w zakresie badań, rozwoju i innowacji technologicznych zleconej poza terytorium Hiszpanii nie podlegają odliczeniu od podatku od spółek. Ograniczenie to stanowi przeszkodę dla swobody świadczenia usług przewidzianej w traktacie.

Skarga wniesiona w dniu 2 czerwca 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji**(Sprawa C-249/06)**

(2006/C 178/43)

*Język postępowania: szwedzki***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. Tufvesson, B. Martenczuk, H. Støvlbæk)

Strona pozwana: Królestwo Szwecji

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że niepodejmując wszelkich właściwych środków w celu wyeliminowania niezgodności z traktatem WE umowy dwustronnej w sprawie inwestycji zawartej z Socjalistyczną Republiką Wietnamu, a także szesnastu innych umów dwustronnych w sprawie inwestycji, Królestwo Szwecji uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 307 akapit drugi WE,
- obciążenie Królestwa Szwecji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zawarte umowy dwustronne są niezgodne z prawem wspólnotowym, gdyż nie pozwalają one na zastosowanie środków wspólnotowych, o których mowa w art. 57 ust. 2 WE oraz art. 59 i 60 ust. 1 WE. Co więcej, Szwecja nie podjęła żadnych działań w celu naprawienia tej sytuacji. Dlatego też Szwecja uchybiła ciężącemu na niej na mocy art. 307 akapit drugi WE zobowiązaniu do zastosowania wszelkich właściwych środków w celu wyeliminowania niezgodności z traktatem wspomnianych wyżej umów dwustronnych.

Skarga wniesiona dnia 6 czerwca 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec**(Sprawa C-252/06)**

(2006/C 178/44)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G. Braun, pełnomocnik, N. Yerrell, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, iż Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy dyrektywy 2002/92/WE (⁽¹⁾) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 grudnia 2002 r. w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego przez to, że nie przyjęła przepisów ustawowych i wykonawczych niezbędnych do transpozycji tej dyrektywy, a w każdym razie nie zawiadamiając o tych przepisach Komisji.
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął dnia 15 stycznia 2005 r.

(⁽¹⁾) Dz.U. L 9., str. 3.